Idő-mérték

Lekció: Zsolt 73
Textus: 2Pt 3, 1-13

Kedves Testvéreim!

Elég pár órát eltöltenünk valakivel, akit még nem ismerünk olyan jól ahhoz, hogy képet alkossunk róla: milyen ember is ő. Csak legyünk figyelmesek arra, miről beszél, milyen történeteket oszt meg magából, miről beszél szívesen? Gyakran beszél arról, ami volt, szép volt, érdekes és izgalomba hozó? Esetleg a terveiről mesél állandóan, s mindarról, ami lesz majd holnap és azután?

Szívesen élünk a múltban, vagy a jövőben is. Hiszen az volt az igazi, amikor… és folytathatjuk kedvünkre a mondatot. Volt egyszer egy nyár, amikor talán szerelmesek lettünk, és soha úgy, mint akkor! Volt egy nagyszerű csapat munkahelyen, akikkel meg nem ismételhető a csapatmunka. Volt egyszer egy lelkész, aki úgy hirdette az Igét, úgy figyelt az emberekre, mint senki más azóta! Volt, amikor olyan egyszerű és könnyű volt az élet. Milyen jó volt, mikor még nem volt semmink… mégis boldogok voltunk…

És akad, aki mindig a terveiben él, és az élteti, hogy majd mit fog tenni, eléri, megcsinálni holnap! Milyen álmait valósítja meg, hogyan változik meg, miben lesz majd minden szebb és jobb.

Azt is tapasztalom, hogy mind a múlt, mind a jelen lehet félelmetes és egyáltalán nem kívánt az ember számára. A múltból: amit elszalasztottam, amit nem tudok elfogadni… A jövőre nézve: félelmek, aggodalmak, bizonytalanság… Félelmetes és izgalmas is egyben, hogy a múlt szövete még nem zárult le teljesen, hat a mára – és feltehetően a jövő minden részlete sincs előre megírva teljesen. Még eléggé elején járunk az újévnek, talán sokkolt mást is rajtam kívül, mikor elkezdődtek az újév első napjai és falként tornyosult sok megoldandó feladat, terv, teendő a jövőre nézve, miközben még jó lenne feldolgozni, elengedni az elmúlt esztendőt.

A mai istentiszteleten fordulhatunk őszintén Isten és az Ő Igéje felé mindazzal, ahogy megéljük az időt, mint emberi létezésünk egyik alapvető keretét. Azzal, ami mindebben öröm vagy épp keserűség számunkra.

1. A helyzet: nehéz jelen

Az idő Isten teremtésének része, ami önmagában nem rossz, de a bűneset óta bizonyosan ebben is megmutatkozik az ember nyomorúsága. Emiatt lehet annak bármelyik idősíkja teherré, nehézséggé az ember

számára. Péter apostol levelének címzettjei nem éltek könnyű jelenben. Sokkal szebb és érdekesebb volt mindaz, ami volt. Jézusra emlékeztek, róla szóltak bizonyságtételeik. Róla, aki eljött, és nem is olyan régen még a földön járt. Róla, aki itt volt, még voltak, akik látták és beszéltek is vele. Csodás ígéretei voltak, beteljesítette az ószövetségi próféták írásait is! Hirdette az igazságot erővel és hatalommal és azt mondta, hogy közel van Isten országa. Miután megölték, eltemették, harmadnap feltámadt és legyőzte a halált. Szétfeszítette minden logikus emberi gondolkodás kereteit, szétszakított a kárpitot, és valami egészen új kezdődött. Mikor elment erről a földről, azt mondta a tanítványainak, hogy megkapják az Atya ígéretét, a Szentlelket. Azt is mondta, hogy visszajön, nemsokára, és magához veszi az Övéit. Egy csodálatos országba viszi majd őket, ahol nem lesz fájdalom, sírás, halál, gyász, mert az elsők elmúltak. Csodás múlt, hihetetlen dolgok, ígéretek és boldog, nagyon várt jövendő.
De milyen a jelen? A levél tanúsága szerint a jelen nehéz. Talán sivár is. Késik az Úr. Nem jön. Még nincs itt. Ellenben itt vannak a csúfolódók, akik talán egykor szintén hittek Jézusban, de mára kiábrándultak, mert nem tudtak várni. Vagy sosem hittek igazán, mert fontosabbak a földi vágyak, és nem törődnek az odafelvalókkal. Azt mondják, hogy ugyan már! Hát nem változott semmi már régóta- minden állandó a világban. Ráadásul kezdenek meghalni már azok az apostolok, akiknek azt mondta Jézus, hogy nem látnak halált, mert Ő visszajön hamar. Nem jön vissza Jézus, nem cselekszik Isten! Ne legyetek már naivak… A csúfolódók cinikusak, nincs szent dolog a számukra, gúnyt űznek mindenből. Igazukat hangoztatják, beszédük gyakran érdekesebb, mint azoké, akik az igazságot szólják. Ezért több figyelmet is kaptak egykor és természetesen ma is.

Mondhatjuk, hogy nem baj, nem kell foglalkozni a csúfolódókkal. De mit tegyünk, ha sokan mégis foglalkoznak velük. És látszólag még igazuk is van…?

No és itt van még az üldözés is. Miközben a csúfolódók emlékeztetnek arra, hogy késik az Úr, aközben egyre erősödik az ellenszenv és a konkrét bántalmazás, üldözés a keresztyénekkel szemben. ilyen ára van annak, ha valaki úrnak vallja Jézust? Erre talán nem számított mindenki, aki keresztyén lett. Pedig erről is beszélt Jézus, hogy ez mind meg fog történni.

A jelen tehát nem csak sivár, hanem szenvedésekkel is teljes. Mihez kezdjen az ember ilyen helyzetben? Hogy lehet így keresztyénnek maradni?

2. A megmaradás útja: a jelenben jelen lenni

I. emlékeztetés. Az apostol emlékezteti a gyülekezet tagjait, hogy Isten a kezdetektől fogva jelen van a világban. Ő teremtett a szavával, és Ő is

pusztította el a teremtés jó részét víz által Noé idejében. Isten hatalmasabb az általa teremtett világnál, fölötte áll mindennek és bármikor véget vethet neki. Volt már egy példa, az özönvíz. Ne feledd el, emlékezz arra, mit tett Isten. Isten szavára történt a teremtés és történhet majd a teremtés pusztulása (és az új teremtés is).

II. A jelen tartalma tehát a várakozás, ami annak az elfogadásával jár, hogy Isten tényleg ura a világnak, és akkor és úgy történik majd minden, amikor és ahogyan történnie kell! Akármennyire szeretnénk, a megértett igazságok beteljesülése nem jön el hamarabb azért, mert mi már megértettük azt… Várni tanulunk…

III. Az időről (1000 – 1) Fontos az, ahogy Péter emlékezteti a hívőket arra, hogy Isten számára relatív az idő- pontosabban az idő egy általa teremtett keret, fizikai jellemző, de Ő maga az idő felett áll. Isten nem késik, mert az időn felül áll. Nem is értelmes a kérdés Istennek: mikor? meddig? Ő az idő felett áll, és természetesen képes ezer esztendő történéseit egy napba sűrítve végrehajtani, de persze képes várni ezer (akár több ezer) évet azzal, ami szerintünk egy nap vagy pár óra alatt végbemehetne. Felettébb nagy titok ez és el kell fogadnunk annak, ami: titok.

IV. A várakozás oka a türelem, nem a késlekedés vagy más. Isten türelmes és vár. Nem azért nem semmisült még meg a világ, mert isten nem képes véget vetni annak (minden gonoszságával és szenvedésével együtt), hanem még vár, kegyelme tart, és azt akarja, hogy mindenki megtérjen! Mert Jézus Krisztusban mindenkit kiválasztott az üdvösségre, hogy aki csak benne hisz, annak örök élete legyen! És így van ez ma is! Ebben a jelenben élünk most itt mi! Igen, azért nincs még vége a világnak, és azért nem jött még vissza Jézus, mert Isten vár! Rád is, aki még nem Őt követed (persze mondhatod: inkább nem térek meg, nehogy ez legyen az utolsó csepp a pohárban, és aztán jön a világvége ☐ Most a legkomolyabban mondom ezt neked: Isten türelmes és rád vár. A türelmes Isten példát ad minden türelmetlen és nehezen váró keresztyénnek is: legyetek türelemmel azok felé, akik nem akarnak megtérni vagy megváltozni úgy, ahogy azt te szeretnéd. Ha Isten tud türelmes lenni, te miért nem…? Az evangélium mindig a jelenben szólal meg és szólít meg bennünket. Isten most, ma kínálja a megmenekülés és szabadulás útját, fogadjuk hát el!

V. Bizonyos a vég. Ami mindazonáltal a jelen nehézségeit elhordozni segít, hogy biztos a vég. És ez nem valami önkínzó, kárörvendő világ vége várás. Ez bizonyosság: erre tart a világ. Nem örök. Múlandó. Elég intenzív, drámai módon fog elmúlni. El fog jönni az Úr napja- jelenti ki Isten igazságát az apostol. Tűzzel jön el, az elemek felbomlanak, és a látható világ megsemmisül. Mindez feltartóztathatatlan, és visszafordíthatatlan. Mindez pedig úgy jön el, mint a tolvaj. Váratlanul, nem akkor és úgy, ahogy számíthatunk rá.

VI. Hogyan éljünk hát? A véggel kapcsolatos bizonyosság ugyanakkor nem erősíti a félelmet bennünk. Nem kell akkor már a jelenben is szorongani: mikor jön el és hogyan? Nem kell félelemmel felkelni nap mint nap, hogy talán ma jön el… Sokkal inkább figyelmeztetés ez számunkra, hogy a várakozás alatt kegyesen, szentül éljünk és ne legyünk könnyelműek! Ne kezeljük könnyelműen az időt, a rendelkezésünkre álló lehetőségeket! Szentül, kegyesen éljünk, megértve azt, hogy igazán tényleg a most a biztos, és most várja azt Jézus, hogy kövessük Őt! Jézust a jelenben lehet követni, ahogy most engedelmeskedek neki! És a mostban lehet jönni hozzá a bűneinkkel és így tisztít meg minket teljesen. Ez adja a szentséget és az igazi odaszánást! Gyakorold a kegyességedet, ragadd meg a mai napot arra, hogy imádkozz, hogy hordozz másokat és Felé fordulj a gyakorlatban! Erre hív most Ő!

VII. Nem a világ végét várjuk, hanem az újat: új ég, új föld! – Ez az igazság! Ez nem utópia, hiszen nem ezen a földön megvalósuló szebb világról van szó; nem emberek által épített szebb jövőről! Isten országáról, ami eljön. Létrejön az új teremtés, amiben igazság lesz. Jézus jelenléte mindent betölt és ez lesz a legnagyobb boldogság forrása. Fontos ezt megértenünk: nem azt várjuk, hogy majd jól megbűnhődik minden bűnös és gonosz ember és jól elég minden, amit most itt látunk, hanem az újat, az új teremtést várjuk. Nem tudjuk, abban lesz-e idő, vagy ha igen, milyen lesz, de biztos máshogy fogjuk érzékelni mindazt, ami elmúlt és mindazt, amit lehetőségként magában rejt az új ég és új föld.

Nem tudom, hol tartasz ma, mennyire vagy jelen az életedben? Mennyire érzed, hogy mintha egy más ember életét élnéd és nem tudsz kapcsolódni a valósághoz, a saját jelenedhez? Nem tudom, mennyire élsz a múltadban vagy a jövődben, vagy mennyire nehéz neked a várakozás, a hited megélése. Mindannyiunkat hív ma Isten az elköteleződésre, a megújulásra, megerősödésre, és arra, hogy megnyugodjunk és békességet nyerjünk. Ennek pedig az a végső forrása, hogy Ő, maga Jézus velünk van. A legkibírhatatlanabb jelenben is mellettünk áll. Jelen van a Szentlélek által minden napon a világ végezetéig. Ez adhat erőt a várakozáshoz, az élethez, és a jelenhez is!

Ámen!

(Thoma László)